

Voorwoord

Uchronie is het vervolg op ‘Utopie’ (ISBN:9781913980696) , mijn eerste boek dat ik in december 2023 heb uitgegeven bij uitgeverij Storyland. Ik geef hieronder een korte samenvatting mee zodat jullie de achterflap van het nieuwe boek ietwat beter begrijpen.

Utopie

Het verhaal speelt zich af in een verre en sombere toekomst, waar oorlog en ziekte ervoor gezorgd hebben dat een groot deel van de bevolking op Aarde in extreme armoede leeft. Er is slechts één lichtpuntje: de kans om te vertrekken naar een nieuwe planeet, het utopische Lanithea. Elke vijf jaar worden tweehonderd mensen uitgekozen om voorgoed naar de nieuwe wereld te trekken.

In het verhaal volg je Rob Peeters, een 19-jarige conciërge die uitgekozen wordt om naar de nieuwe wereld te trekken. Onderweg naar de nieuwe wereld wordt hij herenigd met een oude jeugdvriend, Frank Veldman, en ontmoet hij de zuiderse Luna Mador. De drie vormen een vriendschap en gaan samen de nieuwe wereld tegemoet.

Luna gaat als assistente aan de slag bij de machtgeile burgemeester van een kuststadje, Blaze Fingerton. De man heeft maar één doel in z'n leven: president van de Republiek worden. Luna wordt meegetrokken in een wereld van bedrog, verraad en politieke intriges.

Frank is helemaal de kluts kwijt wanneer hij toevallig een bekend gezicht tegenkomt in de nieuwe wereld. Anna Gheysen, een oude jeugdvriendin van zowel hem als Rob, is de enige aardbewoner die als kind naar Lanithea werd gestuurd. Hoe is het haar vergaan en wat heeft zij te maken met ‘Het Verzet’, een terroristische beweging geleid door John Collins, die alle aardbewoners tegen elke prijs terug wil sturen naar Aarde?

Rob komt via het RSOB, het detectivebureau waar hij werkt, in contact met een groepje ontsnapte gevangenen. Maar is die knappe Emma Nayer echt wel kwaadaardig?

In dit verhaal is niets wat het lijkt. Verhaallijnen kruisen onverwachts en alle personages krijgen elk op hun manier af te rekenen met kleine en grote uitdagingen. Een verhaal vol spanning, geheimzinnige magie, vriendschap en liefde.

Uchronie

Uchronie gaat verder waar ‘Utopie’ eindigde.

Vijf jaar na “De Wet van de Natuur”, ziet Rob Emma weer terug op de Jaaromschakeling. Maar ze is niet alleen. Haar man, de zuiderse burgemeester Vik Asshara, is ook aanwezig en hij zit in de penarie. Hij vraagt Florian Harker, de president van de Republiek, om hulp.

Florian heeft echter zo zijn eigen zorgen. Hij wordt gechanteerd door Jim Drogen, de meedogenloze leider van de criminele onderwereld. Daarnaast loopt er ook een gestoorde seriemoordenaar rond, gekend als ‘X’. In een poging om zich van beiden te ontdoen, brengt hij een team samen. Met behulp van het RSOB worden plannen gesmeed en ten uitvoer gebracht. Te midden van de hele gekte, groeien Rob en Anna dichter naar elkaar toe.

Ook voor Luna komt de liefde op haar pad, maar wat moet ze doen als ze moet kiezen tussen liefde en loyaliteit?

Intussen is Frank op een queeste in Het Koninkrijk om Constance te helpen na haar noodlottige ontmoeting met de schaduwfluisteraars.

Uchronie is het razend spannende vervolg van Utopie en laat de lezers niet onberoerd achter...

Uchronie is een boek gevuld met actie, avontuur, en romantiek.

PROLOOG

Lionel

“Auw!”

De zestienjarige Lionel Elani wreef over zijn knie. Hij keek nukkig naar de uitstekende boomwortel. Zijn fiets lag wat verderop, het voorwiel van zijn fiets nog naarstig doordraaiend, alsof het niet doorhad dat Lionel ongewild even was afgestapt. Hij stond op, klopte zijn kleren af en raapte zijn fiets van de grond. Op een schram na was er geen schade te bespeuren. Gelukkig! Hij keek op zijn horloge en slaakte een zucht: hij had nog genoeg tijd. Zijn nood om overal op tijd - en liefst nog een beetje vroeger - te zijn, had hem weer eens in de problemen gebracht. Hij hoorde zijn moeders stem in zijn hoofd: "Haast en spoed is zelden goed". Hij was echter nerveus. Zijn droom was om journalist te worden en dit interview zou hem écht groot maken. Hij was een blog gestart en had gemerkt dat heel wat lezers enthousiast reageerden op wat hij postte. Zijn moeder was enorm fier toen ze zag hoeveel mensen zijn blog trok. Maar Lionel wilde meer. Hij zag het groter. Daarom had hij zich nu ook verdiept in mysteries. Mensen houden immers van een beetje spanning. Voor zijn huidige project had hij zijn pijlen gericht op de mysterieuze baron die in het grote landhuis aan de rand van het bos woonde, net aan het Purperen Meer. Hij was uit het niets opgedoken en had een enorm landhuis aan het meer gebouwd. Hij had de bouwonderneming dag en nacht laten werken om het landhuis af te maken. De Pristanen hadden de baron zelf echter nog nooit gezien. Hij trok nooit de stad in en hield zich ver weg van sociale gelegenheden. Toch had de man, nadat hij hem zowat gestalkt had met e-mails en brieven, toegezegd om door hem geïnterviewd te worden.

Lionel reed verder tot hij uiteindelijk aankwam bij het landhuis. Er was iets aan het huis. Iets wat hem nerveus maakte, maar tegelijkertijd ook aantrok. Hij zette zijn fiets tegen een boom en liep toen naar de grote voordeur. Hij voelde zijn maag samentrekken. Dit was een uniek moment, de eerste keer dat iemand contact maakte met de baron. Hij belde aan en wachtte even. Na enkele seconden ging de voordeur uit zichzelf open. Het leek op het begin van een enge film. Een beetje aarzelend stapte Lionel naar binnen, de enorme hal in. Recht voor hem

was er een lange, kastanjebruine trap waarover een rode loper gelegd was.

“Welkom. Lionel is het hé?”

De jongen keek naar boven. De baron, gekleed in een donkerpaars kostuum, kwam de trap af gewandeld. Hij zag er verbazingwekkend jong uit. Lionel had altijd gedacht dat baronnen oud waren. De baron gaf de jongen een hand.

Eindelijk vond Lionel zijn stem terug. “Ja, dat ben ik.” Lionel staaarde de baron lang aan. “U...u bent...”

“Geen Belloor? Neen, zo ver ik me herinner heb ik nog altijd witte ogen,” lachte de baron. “Volg me maar.”

De man bracht Lionel naar een zitruimte. Tegen elke muur van de kamer stond er een goedgevulde boekenkast. De baron liet hem plaatsnemen in één van de zetels voor de open haard. Op de salontafel tussen hen in stond een porseleinen schaakbord opgesteld dat bijna de hele tafel in beslag nam.

“Wil je iets om te drinken?” bood de baron aan.

“Dat is niet nodig. Zullen we beginnen?”

De baron knikte. Lionel plaatste een recorder op het kleine stukje van de salontafel dat nog vrij was.

“Dit is Lionel, exclusief interview met de baron. Ik ga beginnen met een simpele vraag baron: hoe gaat het met u vandaag?”

“Met mij gaat het goed. Dank u voor het vragen.”

“Waar ben je geboren?”

De baron lachte. “Ik denk niet dat je de plek zult kennen.”

“Probeer maar uit, ik ben goed in geografie.”

“Neen, geloof me. Ik ben niet van deze planeet,” zei de baron.

“Wacht... Wat bedoelt u?”

“Ik ben een aardbewoner.”

“Een aardbewoner? Fascinerend. Hoelang bent u hier al?”

“Bijna zes jaar.”

“Hoe verander je van een aardbewoner in een baron in Het Koninkrijk?”

“Door heel hard te werken en risico's te nemen. Maar je hebt me al enkele vragen gesteld, ik wil jou ook wat vragen stellen. We kunnen afwisselen. Dan kom ik ook iets over jou te weten.”

“Oh, oké, zo werkt het normaal niet, maar...”

Lionel werd snel door de baron onderbroken. “Wat wil je doen later? Wil je een volwaardig journalist worden?”

“Ja, dat is wel mijn intentie ja.”

“Je werkt er hard voor hé?”

“Mijn moeder zegt altijd dat ik hard moet werken voor mijn dromen.”

“Maar je moet ook niet geobsedeerd raken. Iedereen wil zijn dromen najagen, maar je mag onderweg niet al het andere belangrijke kwijtraken.”

“Spreekt u uit eigen ervaring?” vroeg Lionel.

“Oh, ik ben al veel kwijtgeraakt hoor, geloof me. Ik had het nu over jou.”

“Wat over mij?”

“Je maakt te veel opofferingen. Je bent hier vandaag om mij te interviewen. Ik heb een voor gevoel dat je hier heel de dag kan zitten voor je blog?”

“Ik blijf soms langer hangen dan ik zou moeten ja,” gaf Lionel toe.

“Wil je de jaarsverandering niet met je familie vieren vandaag?”

“Ja, dat ga ik straks doen. Maar ik wil nu gewoon eerst dit interview afnemen.”

“Ik ga je niet waarschuwen als je hier te lang zit Lionel. Het is jouw eigen verantwoordelijkheid. Als je je laat meeslepen en de tijd uit het oog verliest, dan vergeet je je familie.”

“Geen zorgen, ik zal wel opletten,” antwoordde Lionel nors, wetende dat wat de man zei, de waarheid was.

*

Lionel was trots over hoe het interview verliep. Hij kreeg enorm veel informatie los van de baron. Zijn voorbereiding was geslaagd. Er was maar één onvoorzien probleempje: Lionels blaas stond op springen.

“Scheelt er iets?” vroeg de baron die ook had gezien dat de tiener zich ongemakkelijk voelde.

“Zou ik misschien heel even het toilet mogen gebruiken?”

De baron knikte. “Die van het gelijkvloers is even buiten gebruik. Voor het toilet boven moet je de trap in de hal op en dan eerste deur links.”

Lionel bedankte de man en liep snel de kamer uit. Hij vond het toilet, leegde zijn blaas, spoelde door en waste zijn handen. Plots hoorde hij een vreemd geluid vanuit de gang. Het leek een soort gejammer. Hij